

บทที่ ๕

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัย เรื่องการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษากับการสื่อสารที่จัดการเรียนรู้แบบใช้ปัญหาเป็นฐาน (Problem-Based Learning /PBL) นี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาประสิทธิผลของการเรียนรายวิชาภาษากับการสื่อสารที่จัดการเรียนรู้แบบใช้ปัญหาเป็นฐาน และเพื่อศึกษาความพึงพอใจของนิสิตที่มีต่อการเรียนการสอนรายวิชาภาษากับการสื่อสารที่จัดการเรียนรู้แบบใช้ปัญหาเป็นฐาน ผู้วิจัย สรุปผลการวิจัย ดังนี้

๕.๑ สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยพบว่า

๕.๑.๑ การวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้รายวิชาภาษากับการสื่อสารที่จัดการเรียนรู้แบบใช้ปัญหาเป็นฐาน

พบว่า คะแนนเฉลี่ยของนิสิตจากการประเมินพฤติกรรมการปฏิบัติงานของนิสิตระหว่างเรียน ที่เรียนตามกระบวนการจัดกิจกรรมเรียนรายวิชาภาษากับการสื่อสารที่จัดการเรียนรู้แบบใช้ปัญหาเป็นฐาน เท่ากับ ๘๔.๐๐ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ ๕.๑๑ คิดเป็น ร้อยละ ๘๖.๐๐ ของคะแนนเต็ม ๑๐๐ คะแนน

๕.๑.๒ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษากับการสื่อสารที่จัดการเรียนรู้แบบใช้ปัญหาเป็นฐาน

พบว่า คะแนนเฉลี่ยจากการทำแบบทดสอบวัดแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษากับการสื่อสารที่จัดการเรียนรู้แบบใช้ปัญหาเป็นฐานก่อนเรียนเท่ากับ ๒๐.๒๐ และ จากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ ๓.๘๐ คิดเป็นร้อยละ ๖๗.๓๓ จากคะแนนเต็ม ๓๐ คะแนน และคะแนนเฉลี่ยจากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน เท่ากับ ๒๕.๖๗ จากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ ๑.๙๓ คิดเป็นร้อยละ ๘๕.๕๖ จากคะแนนเต็ม ๓๐ คะแนน

๕.๑.๓ การวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของการเรียนการสอนรายวิชาภาษากับการสื่อสารที่จัดการเรียนรู้แบบใช้ปัญหาเป็นฐาน

พบว่า ประสิทธิภาพของการเรียนการสอนรายวิชาภาษากับการสื่อสารที่จัดการเรียนรู้แบบใช้ปัญหาเป็นฐาน มีค่าคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน ๒๐.๒๐ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ๓.๘๐ ค่าคะแนนเฉลี่ยหลังเรียน ๒๕.๖๗ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ๑.๙๓ เมื่อนำไปทดสอบความแตกต่างด้วยสถิติ t พบว่าประสิทธิภาพทางการเรียนการสอนรายวิชาภาษากับการสื่อสารที่จัดการเรียนรู้แบบใช้ปัญหาเป็นฐานหลังเรียน สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๐๕

๕.๑.๔ ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้รายวิชาภาษากับการสื่อสารที่จัดการเรียนรู้แบบใช้ปัญหาเป็นฐาน

พบว่า คะแนนเฉลี่ยจากการจัดแผนการเรียนรู้รายวิชาภาษากับการสื่อสารที่จัดการเรียนรู้แบบใช้ปัญหาเป็นฐาน ทั้ง ๑๐ แผน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๖๙.๑๐ คิดเป็นร้อยละ ๖๙.๑๐ ของคะแนนเต็ม ๑๐๐ คะแนน และผลการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๒๕.๖๗ คิดเป็นร้อยละ ๘๕.๕๖ ของคะแนนเต็ม ๓๐ คะแนน ดังนั้น ประสิทธิภาพของแผนการเรียนรู้รายวิชาภาษากับการสื่อสารที่จัดการเรียนรู้แบบใช้ปัญหาเป็นฐาน นิสิตชั้นปีที่ ๑ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ส่วนกลาง มีค่าประสิทธิภาพ ๖๙.๑๐/๘๕.๕๖ เป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้

๕.๑.๕ การวิเคราะห์ความพึงพอใจของนิสิตที่มีต่อการเรียนการสอนแบบใช้ปัญหาเป็นฐาน

เมื่อสอนตามแผนการเรียนการสอนรายวิชาภาษากับการสื่อสารที่จัดการเรียนรู้แบบใช้ปัญหาเป็นฐาน นิสิตชั้นปีที่ ๑ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย รูปแบบการเรียนรู้ละ ๑๐ แผนฯ ละ ๒ ชั่วโมง รวมเวลา ๒๐ ชั่วโมง ผู้วิจัยได้ใช้แบบวัดความพึงพอใจของนิสิตที่มีต่อการเรียนการสอนแบบใช้ปัญหาเป็นฐาน

ผลของค่าเฉลี่ยความความพึงพอใจต่อความพึงพอใจของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนแบบใช้ปัญหาเป็นฐาน (Problem-Based Learning /PBL) ด้านการจัดการเรียนการสอนแบบใช้ปัญหาเป็นฐาน แสดงให้เห็นว่า นิสิตที่เรียนด้วยการจัดแผนการเรียนรู้รายวิชาภาษากับการสื่อสารที่จัดการเรียนรู้แบบใช้ปัญหาเป็นฐาน ด้านการจัดการเรียนการสอนแบบใช้ปัญหาเป็นฐาน อยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีความพึงพอใจเป็นรายข้อทุกข้ออยู่ในระดับพึงพอใจมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๓.๘๙ และข้อที่มีค่าเฉลี่ยพึงพอใจปานกลาง คือเนื้อหาที่เรียนมีประโยชน์และเหมาะสม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๓.๓๗

ผลของค่าเฉลี่ยความพึงพอใจของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนแบบใช้ปัญหาเป็นฐาน (Problem-Based Learning /PBL) ด้านการประเมินอาจารย์ผู้สอน แสดงให้เห็นว่า นิสิตที่

เรียนด้วยการจัดการเรียนรู้อย่างรายวิชาภาษากับการสื่อสารที่จัดการเรียนรู้แบบใช้ปัญหาเป็นฐาน ด้านการประเมินอาจารย์ผู้สอน อยู่ในระดับพึงพอใจมาก โดยมีความพึงพอใจเป็นรายข้อทุกข้ออยู่ในระดับพึงพอใจมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๓.๘๘

๕.๒ อภิปรายผล

การวิจัยในครั้งนี้ มีข้อค้นพบที่น่าสนใจ มาอภิปรายผลได้ดังนี้

๕.๒.๑ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลประสิทธิผลของการเรียนรายวิชาภาษากับการสื่อสารที่จัดการเรียนรู้แบบใช้ปัญหาเป็นฐาน พบว่า คะแนนเฉลี่ยของนิสิตจากการประเมินพฤติกรรมการปฏิบัติงานของนิสิตระหว่างเรียน ที่เรียนตามแผนการจัดการเรียนรู้อย่างรายวิชาภาษากับการสื่อสารที่จัดการเรียนรู้แบบใช้ปัญหาเป็นฐาน คิดเป็น ร้อยละ ๘๔.๐๐ ของคะแนนเต็ม ๑๐๐ คะแนน หลังเรียนจบทั้ง ๑๐ แผนแล้ว จัดได้ว่า การเรียนการสอนโดยการนำวิธีการเรียนรู้แบบใช้ปัญหาเป็นฐาน มาช่วยในการเรียนรู้อย่างรายวิชาภาษากับการสื่อสาร มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดี เพราะนิสิตสามารถทำการสอบวัดผลสัมฤทธิ์แล้วได้คะแนนอยู่ในช่วงคะแนนที่สูง แสดงให้เห็นว่า การเรียนการสอนโดยการนำวิธีการเรียนรู้แบบใช้ปัญหาเป็นฐาน มาช่วยในการเรียนรู้อย่างรายวิชาภาษากับการสื่อสารนั้นมีคุณภาพที่ดี และมีประสิทธิภาพ ดังนั้น การจัดการเรียนการสอนซึ่งมุ่งเน้นเรื่องผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิต จึงสอดคล้องกับแนวคิดของ **บุญศรี พรหมมาพันธุ์ และคณะ**^๑ ซึ่งได้ให้ความหมายไว้ว่า “แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นชุดของคำถามที่มุ่งวัดความรู้ความสามารถ ทักษะ และสมรรถภาพทางสมองด้านต่างๆ ของผู้เรียนหลังเกิดการเรียนรู้”

กล่าวโดยสรุป แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง เครื่องมือในการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เพื่อให้ได้ทราบถึงความรู้ที่นักเรียนแต่ละคนได้รับ เป็นการวัดพฤติกรรมทางด้านสมองของผู้เรียนว่าได้บรรลุตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้เพียงใด

๕.๒.๒ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลประสิทธิภาพของการเรียนรายวิชาภาษากับการสื่อสารที่จัดการเรียนรู้แบบใช้ปัญหาเป็นฐาน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษากับการสื่อสารที่จัดการเรียนรู้แบบใช้ปัญหาเป็นฐาน

พบว่า คะแนนเฉลี่ยจากการทำแบบทดสอบวัดแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษากับการสื่อสารที่จัดการเรียนรู้แบบใช้ปัญหาเป็นฐานก่อนเรียนเท่ากับ คิดเป็น ร้อยละ ๖๗.๓๓ จากคะแนนเต็ม ๓๐ คะแนน และคะแนนเฉลี่ยจากการทำแบบทดสอบวัดผล

^๑บุญศรี พรหมมาพันธุ์ และคณะ, การพัฒนาเครื่องมือสำหรับการประเมินการศึกษานวชนที่ ๕, (กรุงเทพมหานคร: สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, ๒๕๔๕), หน้า ๒๑๙.

สัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน คิดเป็นร้อยละ ๘๕.๕๖ จากคะแนนเต็ม ๓๐ คะแนน

ประสิทธิภาพของแผนการเรียนรู้รายวิชาภาษากับการสื่อสารที่จัดการเรียนรู้แบบใช้ปัญหาเป็นฐาน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษากับการสื่อสารที่จัดการเรียนรู้แบบใช้ปัญหาเป็นฐาน มีค่าคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน ๒๐.๒๐ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ๓.๘๐ ค่าคะแนนเฉลี่ยหลังเรียน ๒๕.๖๗ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ๑.๙๓ เมื่อนำไปทดสอบความแตกต่างด้วยสถิติ t พบว่าความสามารถในผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษากับการสื่อสารที่จัดการเรียนรู้แบบใช้ปัญหาเป็นฐานหลังเรียน สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๐๕ ซึ่งกล่าวได้ว่า นิสิตที่เรียนด้วยการเรียนรู้แบบใช้ปัญหาเป็นฐาน (Problem-Based Learning/PBL) มีผลการเรียนรู้สูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๐๕ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน (Problem Based Learning : PBL) เป็นการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์สร้างความรู้ด้วยตนเอง สร้างโอกาสให้ผู้เรียนได้ค้นพบ ริเริ่ม และสร้างความรู้ ความคิด จัดการกับข้อมูล และใช้ข้อมูลโดยมีจุดหมายที่เป็นจริงในการแก้ปัญหาด้วยตนเองโดยผ่านกระบวนการศึกษาค้นคว้าการระดมความคิดและการหาคำตอบจากสภาพที่เป็นจริง ด้วยวิธีการของตนเองอย่างอิสระ โดยอาจารย์ผู้สอนมีส่วนช่วยในการจัดเนื้อหาสาระและกิจกรรมให้สอดคล้องกับความสนใจและสถานการณ์ในชีวิตประจำวันของนักเรียนโดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล ครูผู้สอนทำหน้าที่เป็นผู้ให้คำแนะนำ และชี้แนะข้อบกพร่องของผู้เรียนตามทฤษฎีของ**บาร์โรว์ และแทมบลิน**^๒ (Barrows and Tamblyn, 1980) ได้กล่าวถึงกระบวนการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานไว้ ดังนี้

๑. ผู้เรียนจะต้องเผชิญกับปัญหาเป็นลำดับแรกก่อนที่จะมีการเตรียมการหรือเรียนเกิดขึ้น
๒. สถานการณ์ปัญหาจะถูกนำเสนอแก่ผู้เรียนในแนวทางที่เหมือนกับสถานการณ์จริง
๓. ผู้เรียนทำกิจกรรมเกี่ยวกับปัญหาโดยใช้เหตุผลและการประยุกต์ความรู้ที่มีเพื่อหาแนวทางวิธีการในการหาคำตอบของปัญหาและประเมินผลงานซึ่งเหมาะสมกับระดับการเรียนรู้
๔. ขอบเขตของการเรียนรู้จะเกิดขึ้นหรือนิยามขึ้นในกระบวนการทำงานเกี่ยวกับปัญหาและจะเป็นแนวทางนำไปสู่การเรียนรู้ด้วยตนเอง (Individualized Study)
๕. ทักษะและความรู้จะได้มาจากการศึกษาเหล่านี้ คือ การนำความรู้ที่มีเพื่อประยุกต์ใช้ปัญหา เพื่อการประเมินผลการเรียนรู้ และเพื่อเสริมแรงการเรียนรู้

^๒Barrows, H.S. and Tamblyn, Roblyn M., Problem Based Learning: An Apprpach to Medical Education, pp. 192-192.

๖. การเรียนรู้เกิดขึ้นในการทำกิจกรรมเกี่ยวกับปัญหาและการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองซึ่งเป็นการรวบรวมสรุปและบูรณาการความรู้และทักษะที่ผู้เรียนมีอยู่แล้ว

โดยให้ผู้เรียนสร้างความรู้ใหม่ลงมือปฏิบัติและแก้ปัญหาในสภาพ ผู้เรียนจะได้พัฒนาทั้งความรู้และทักษะการแก้ปัญหา^๓ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ **อัจฉรา ธรรมาภรณ์ และปราณี ทองคำ**^๔ ได้ศึกษาผลของการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน ต่อการส่งเสริมความคิด วิจัยญาณและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาครู กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ชั้นปีที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๔๒ จำนวน ๑๕๐ คน ซึ่งแบ่งตามลักษณะกลุ่ม ๓ แบบ คือกลุ่มแนววิทยาศาสตร์ กลุ่มแนวศิลปศาสตร์ และกลุ่มผสมระหว่างแนววิทยาศาสตร์และศิลปะศาสตร์ร่วมกัน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย ชุดการสอนแบบการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน แผนการสอน แบบทดสอบวัดความคิดวิจจัยญาณ และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ดำเนินการทดลอง ๓ เดือน สอนสัปดาห์ละ ๑ ครั้ง ครั้งละ ๒ ชั่วโมงหลังจากการทดลองมีการวัดความคิดวิจจัยญาณและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผลการวิจัยพบว่าพบกิริยาร่วมระหว่างวิธีสอนและลักษณะกลุ่มของนักศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ โดยนักศึกษากลุ่มแนววิทยาศาสตร์ที่ได้รับวิธีการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน มีค่าเฉลี่ยความคิดวิจจัยญาณสูงกว่ากลุ่มที่ได้รับวิธีสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ กลุ่มอื่นๆ ไม่แตกต่างกัน และนักศึกษากลุ่มแนววิทยาศาสตร์ที่ได้รับวิธีการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน มีค่าเฉลี่ยความคิดวิจจัยญาณสูงกว่ากลุ่มแนวศิลปศาสตร์ และกลุ่มผสมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ กลุ่มอื่นๆ ไม่แตกต่างกัน และไม่พบกิริยาร่วมระหว่างวิธีการสอนและลักษณะกลุ่มของนักศึกษา นักศึกษาที่ได้รับวิธีการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน มีค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มที่ได้รับวิธีการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ และนักศึกษามีลักษณะกลุ่มต่างกัน มีค่าเฉลี่ย

^๓นิรมล ศตวุฒิ, การจัดการเรียนรู้ที่เริ่มจากผู้เรียน , วารสารวงการครู ปีที่ ๑ ฉบับที่ ๗, (สำนักพิมพ์ฐานวิชาการ, ๒๕๔๗), หน้า ๗๐-๗๒.

^๔อัจฉรา ธรรมาภรณ์ และปราณี ทองคำ, “ผลการเรียนแบบใช้ปัญหาเป็นหลัก ต่อการส่งเสริมความคิดวิจจัยญาณและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาครู”, รายงานการวิจัย, (สงขลานครินทร์ ฉบับสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์, ๑๒ (กันยายน-ธันวาคม), ๓๐๘ – ๓๒๑, ๒๕๔๕), บทคัดย่อ.

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แตกต่างกัน และ **ปรียา หิรัญประดิษฐ์^๕** ศึกษาสถานภาพการเรียนการสอนภาษาไทยให้แก่ชาวต่างประเทศในประเทศไทย สรุปผลการวิจัย พบว่า

๑. สถานภาพการเรียนและการสอนภาษาไทยในประเทศไทย

๑) สถานภาพการเรียนและการสอนภาษาไทยในชั้นเรียนการสอนในชั้นเรียนระดับต้นมี ๒ แบบ แบบแรกสอนแยกทักษะ กล่าวคือสถาบันการศึกษาสอนวิชาฟังและพูด กับอ่านและเขียน แยกกันแบบที่สองคือการสอนที่ผสมผสานทักษะฟังพูดอ่านเขียนพร้อมๆ กันสื่อการสอนมีหลากหลาย เช่น เอกสารบทเรียน แบบฝึกหัด บัตรคำ ภาพและของจริง โดยผู้สอนเป็นผู้ผลิตการวัดผลส่วนใหญ่ใช้การวัดผลระหว่างเรียนโดยอาศัยการสังเกตการสัมภาษณ์และการทดสอบในชั้นเรียนปัญหาการเรียนในชั้นเรียนมีหลายด้าน ได้แก่ ผู้เรียนมีพื้นฐานความรู้ไม่เท่ากันออกเสียงไม่ถูก ด้านเนื้อหาคือระบบไวยากรณ์ไทยต่างจากระบบไวยากรณ์ของผู้เรียน

๒) สถานภาพการเรียนของผู้เรียนด้วยตนเองผู้เรียนด้วยตนเองต้องเรียนจากหนังสือและสื่ออื่นๆ เช่น เทปเสียง รายการโทรทัศน์ ผู้วิจัยพบว่าหนังสือส่วนใหญ่ใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารสื่อของผู้เรียนด้วยตนเองนอกจากดังกล่าวมาแล้วข้างต้น ยังใช้สื่อมนุษย์ คือคนรอบข้าง ซึ่งทำให้การเรียนภาษาได้ผลมากขึ้น นอกจากนี้ผู้เรียนยังอาศัยสื่ออื่น เช่นการฟังวิทยุซีดีเพลงอ่านหนังสือพิมพ์ ตลอดจนศึกษาจากสาระในคอมพิวเตอร์ปัญหาในการเรียน คือ แยกเสียง Tone ไม่ได้ ภาษาไทยมีพยัญชนะและสระที่ออกเสียงซ้ำกันมากทำให้ออกเสียงไม่ได้

๒. ประเด็นเนื้อหาที่ควรมีในการสอนภาษาไทยให้ชาวต่างประเทศการวิเคราะห์หนังสือที่ใช้สอนภาษาไทยให้ชาวต่างประเทศ ๓๒ ชื่อ พบว่าเป็นหนังสือเรียนด้วยตนเอง ๒๑ ชื่อ เรียนในชั้นเรียน ๑๑ ชื่ออย่างไรก็ตามเนื้อหาในหนังสือแต่ละชื่อมีความแตกต่างกัน ผู้วิจัยได้นำประเด็นเนื้อหาในหนังสือทั้งหมดมาจำแนกและเปรียบเทียบเพื่อกำหนดประเด็นที่ควรนำมาสอนดังนี้

ด้านการฟัง-พูด การฟังและการออกเสียง สระ พยัญชนะ วรรณยุกต์ การกล่าวคำ ทักทาย ขอโทษ ขอขอบคุณ ตัวเลข วันเดือนปี และการสนทนาในประเด็นต่างๆด้านการอ่าน การรู้จัก สระ พยัญชนะ วรรณยุกต์ การออกเสียงสระ พยัญชนะ วรรณยุกต์การอ่านคำชนิดต่างๆ การอ่านวลี การอ่านประโยค การอ่านบทสนทนา การอ่านข้อความต่างๆ การอ่านข่าว

^๕ปรียา หิรัญประดิษฐ์, เอกสารประกอบการสัมมนาชาติ เรื่อง การเรียนการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ บทบาทของภาษาและวัฒนธรรมในกลุ่มประเทศอาเซียนในศตวรรษที่ ๒๑, **รายงานการวิจัย**, (สาขาวิชาศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช , ๒๕๔๗), บทคัดย่อ.

ด้านการเขียน การเขียนตัวอักษร การประสมคำ การเขียนวลี สำนวน การสร้างประโยค การเขียนคำถาม การเขียนคำตอบ การเขียนตามคำบอก การแปลโดยการเขียนด้านไวยากรณ์ การสอนในหนังสือที่วิเคราะห์เป็นการสอนไวยากรณ์โดยสอดแทรกไว้กับการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน ส่วนใหญ่เป็นการสอนโครงสร้างประโยค

๓. ความคิดเห็นบางประการของชาวต่างประเทศต่อการเรียนการสอนภาษาไทย
ความพึงพอใจ

๑) ผู้เรียนในชั้นเห็นว่าครูมีความสำคัญมาก ผู้เรียนพอใจการสอนของครูมากที่สุด เพราะครูช่วยแก้ไขภาษาให้ถูกต้องโดยเฉพาะการออกเสียง

๒) กิจกรรมการเรียน การจัดเพื่อนทางภาษาให้ในบางสถาบันเป็นสิ่งที่ผู้เรียนพอใจมาก ๑. ด้านเนื้อหา ผู้เรียนต้องการให้เพิ่มเติมเนื้อหาเกี่ยวกับการเขียนเพื่ออาชีพ ความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยและประเทศไทย อาหารไทย และ ๒. ด้านครู ผู้เรียนบางคนในชั้นต้องการเรียนกับครูที่เอาใจใส่ และสอนดีเพื่อจะได้แก้ไข เรื่องการออกเสียงให้ถูกต้อง

๓) กิจกรรมการเรียนการสอน ผู้เรียนในชั้นเห็นว่าควรใช้เวลาทำกิจกรรมประมาณครึ่งหนึ่งของเวลาเรียนในชั้น ส่วนผู้เรียนด้วยตนเองเห็นว่าในหนังสือควรเพิ่มกิจกรรมให้มากขึ้น เช่น การสนทนาควรมีเทปให้ฟัง

๔) สื่อที่ผู้เรียนทั้ง ๒ กลุ่มต้องการเพิ่มเติม คือ สื่อคอมพิวเตอร์

๕) การวัดผล หนังสือสอนภาษาไทยหลายชื่อไม่มีแบบฝึกหัดและการทดสอบผู้เรียนด้วยตนเองต้องการให้มีการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

๔. การเปิดสอนภาษาไทยให้แก่ชาวต่างประเทศในระบบทางไกลและข้อเสนอแนะในการดำเนินงาน

๑) การเปิดสอนควรจัดทำสำหรับชาวต่างประเทศในประเทศไทยก่อน และจัดเพียงระดับประกาศนียบัตร ๑ ปี เมื่อเรียนจบแล้วสามารถไปสอบเทียบเท่าระดับประถมศึกษาปีที่ ๖

๒) การสอนเนื้อหาควรใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ผสมผสานกับการใช้วิธีธรรมชาติซึ่งเน้นที่การฟังและกระบวนการเรียนการสอน

๓) สื่อการสอน สื่อเอกสารควรจัดให้สมบูรณ์โดยมีแบบทดสอบก่อนเรียน ทั้งนี้ทุกชุดวิชาควรเสริมด้วยบทเรียนผ่านคอมพิวเตอร์ (E-Learning)

๔) จัดให้ทุกชุดวิชามีการนัดหมายผู้เรียนมาอบรมพิเศษ

๕) ในระยะแรก ควรให้โอกาสผู้เรียนได้ทดลองเรียนโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย และควรมีการสอนระบบ E-Learning ให้ผู้สนใจทดลองด้วย

๖) เมื่อสอนไปได้ระยะหนึ่ง ถ้าสื่อเอกสารและสื่ออื่นโดยเฉพาะสื่อคอมพิวเตอร์พร้อมอาจขยายกลุ่มเป้าหมายไปที่ชาวต่างประเทศที่อยู่นอกประเทศไทย โดยใช้สื่อคอมพิวเตอร์ในระบบ E-Learning ช่วยพัฒนาผู้เรียน

นอกจากนี้ยังมี **มณี อาภาวรรณทิฏฐ์, รุจิเรศ ธนุรักษ์ และประพิศ จันทร์พฤกษา^๖** ได้ศึกษาความสามารถในการคิดอย่างมีวิจารณญาณของนักศึกษาพยาบาลที่เรียนแบบใช้ปัญหาเป็นฐาน และความพึงพอใจต่อการเรียนการสอน ผลการวิจัย พบว่า นักศึกษาที่เรียนแบบใช้ปัญหาเป็นฐานส่วนใหญ่มีคะแนนเฉลี่ยของการคิดอย่างมีวิจารณญาณอยู่ในระดับปานกลาง สำหรับความสามารถในการคิดอย่างมีวิจารณญาณแต่ละด้าน พบว่านักศึกษาส่วนใหญ่มีคะแนนเฉลี่ยด้านการอ้างอิงอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนด้านการประเมินและด้านการวิเคราะห์อยู่ในระดับต่ำ นักศึกษาเกือบทั้งหมดมีความเห็นว่า วิธีการเรียนการสอนแบบใช้ปัญหาเป็นฐานมีความเหมาะสมและมีความพึงพอใจต่อวิธีการสอนอยู่ในเกณฑ์ดี เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรส่วนบุคคลกับความสามารถในการคิดอย่างมีวิจารณญาณ พบว่า เพศ คะแนนเฉลี่ยสะสมมัธยมปลาย และผลการศึกษาของวิชาบทนำสู่วิชาชีพพยาบาลมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และแคนเดลา^๗ (Candela, 1998) ได้ศึกษาผลของการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานกับการเรียนแบบบรรยาย ที่มีผลต่อคะแนนสอบในข้อสอบแบบตัวเลือกของนักศึกษาผู้ช่วยพยาบาลกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาผู้ช่วยพยาบาลชั้นปีที่ ๒ จำนวน ๗๓ คน ซึ่งลงทะเบียนเรียนในรายวิชาเดียวกันแต่อยู่คนละวิทยาเขต โดยแบ่งเป็น ๒ กลุ่ม คือกลุ่มที่เรียนแบบใช้ปัญหาเป็นหลักและกลุ่มที่เรียนแบบบรรยาย ทั้งสองกลุ่มได้รับการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยข้อสอบชุดเดียวกัน ๑๐ รายการ ผลการศึกษา พบว่า นักศึกษาผู้ช่วยพยาบาลที่เรียนแบบใช้ปัญหาเป็นหลักมีคะแนนสอบสูงกว่ากลุ่มที่เรียนแบบบรรยาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๐๕ แต่จากการวัดความพึงพอใจต่อวิธีการเรียนทั้งสองแบบพบว่า กลุ่มที่เรียนแบบใช้ปัญหาเป็นหลักมีความคิดเห็นว่าการเรียนสับสนมากกว่า ทั้งนี้ผลมาจากนักศึกษาผู้ช่วยพยาบาลไม่คุ้นเคยกับการเรียนแบบใช้ปัญหาเป็นหลักมาก่อน

^๖มณี อาภาวรรณทิฏฐ์, รุจิเรศ ธนุรักษ์ และประพิศ จันทร์พฤกษา, “ความสามารถในการคิดอย่างมีวิจารณญาณของนักศึกษาพยาบาลที่เรียนแบบใช้ปัญญาเป็นหลัก และความพึงพอใจต่อการเรียนการสอน”, **วารสารโรงพยาบาลรามยา**, (๑๐ (๒), ๑๑๘-๑๓๑, มีนาคม-สิงหาคม, ๒๕๔๗), หน้า ๕๗.

^๗Candela, L.L., "Problem Based Learning versus Lecture : Effects on Multiple Choice Test Scores in Associate Degree Nursing Student", **Dissertation Abstracts International**. 60(April 1998), 177, 1998), Abstracts.

๕.๒.๓ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความพึงพอใจของนิสิตที่มีต่อการเรียนการสอนรายวิชาภาษากับการสื่อสารที่จัดการเรียนรู้แบบใช้ปัญหาเป็นฐาน สรุปได้ดังนี้

(๑) ความพึงพอใจของนิสิตที่มีต่อการเรียนการสอนแบบใช้ปัญหาเป็นฐาน (Problem-Based Learning /PBL) ด้านการเรียนการสอนแบบใช้ปัญหาเป็นฐาน พบว่า นิสิตที่เรียนด้วยการจัดแผนทางการเรียนรายวิชาภาษากับการสื่อสารที่จัดการเรียนรู้แบบใช้ปัญหาเป็นฐาน ด้านจัดการเรียนการสอนแบบใช้ปัญหาเป็นฐานอยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีความพึงพอใจเป็นรายข้อทุกข้ออยู่ในระดับพึงพอใจมาก ความพึงพอใจของนิสิตต่อการจัดกิจกรรมการเรียนแบบโครงการ ได้แบ่งหัวข้อและขั้นตอนในการวัดไว้ ๔ ด้าน คือ จัดการเรียนการสอนแบบใช้ปัญหาและพื้นฐาน การประเมินอาจารย์ผู้สอน ซึ่งนิสิตมีความพึงพอใจโดยรวมในระดับมากที่สุด ทั้งนี้เนื่องจากแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เป็นตัวกลางที่ช่วยให้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ระหว่างอาจารย์ผู้สอนกับนิสิตดำเนินไปได้อย่างมีประสิทธิภาพทำให้เข้าใจเนื้อหาและผลการเรียนรู้ที่คาดหวังที่อาจารย์ผู้สอนตั้งไว้ นิสิตมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เปิดโอกาสให้นิสิตได้ซักถาม อภิปรายและรายงานอย่างทั่วถึง นิสิตได้ทราบคะแนนจากผลงานของนิสิต รวมทั้งการเสริมแรงด้วยการกล่าวชมเมื่อนิสิตทำกิจกรรมอย่างตั้งใจ การวัดความพึงพอใจเป็นสิ่งที่ยุ่งยากพอสมควร เพราะเป็นการวัดคุณลักษณะภายในของบุคคล ซึ่งเกี่ยวข้องกับอารมณ์และความรู้สึกหรือเป็นลักษณะทางจิตใจ คุณลักษณะดังกล่าวมีการเปลี่ยนแปลงได้ง่าย แต่อย่างไรก็ตาม ความพึงพอใจของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งก็ยังสามารถวัดได้ โดยอาศัยหลักการสำคัญคือการยอมรับข้อตกลงเบื้องต้น (Basic Assumption) เกี่ยวกับการวัดความพึงพอใจ^๔ ดังนี้

๑. ความคิดเห็น ความรู้สึกหรือความพึงพอใจของบุคคลนั้นจะคงที่อยู่ที่ช่วงหนึ่งนั้นคือความรู้สึกนึกคิดของคนเราไม่ได้เปลี่ยนแปลงหรือผันแปรตลอดเวลาอย่างน้อยจะต้องมีช่วงใดช่วงหนึ่งที่มีความรู้สึกของเรามีความคงที่ ทำให้สามารถวัดได้

๒. ความพึงพอใจของบุคคลไม่สามารถวัดหรือสังเกตเห็นได้โดยตรง การวัดจะเป็นแบบทางอ้อม โดยวัดแนวโน้มที่บุคคลแสดงออกหรือพฤติกรรมที่เป็นอยู่

^๔ไพศาล หวังพานิช, การวัดผลการศึกษา, (กรุงเทพมหานคร: สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, ๒๕๒๖), หน้า ๑๔๙-๑๕๗.

๓. ความพึงพอใจ นอกจากแสดงออกในรูปทิศทางของความรู้สึกนึกคิด เช่น สนับสนุนหรือคัดค้าน ยังมีขนาดหรือปริมาณความคิดความรู้สึกนั้นอีกด้วย เช่น ระดับความมากน้อยของความพึงพอใจ

๒) การวัดความพึงพอใจ ด้วยวิธีใดก็ตามจะต้องมีส่วนประกอบ ๓ อย่าง คือ ตัวบุคคลที่จะวัด มีสิ่งเร้า เช่น การกระทำเรื่องราวที่บุคคลแสดงความพึงพอใจตอบสนอง และสุดท้าย ต้องมีการตอบสนองซึ่งจะออกมาในระดับต่ำ สูง มาก น้อย

๓) สิ่งเร้าที่จะนำไปใช้เร้า ที่นิยมคือ ข้อความความพึงพอใจ (Attitude Statement) ซึ่งเป็นสิ่งเร้าทางภาษาที่ใช้อธิบายคุณค่า คุณลักษณะของสิ่งนั้น เพื่อให้บุคคลสนองตอบออกมาเป็นระดับความรู้สึก มาก ปานกลาง น้อย เป็นต้น

๔) วิธีเขียนข้อความความพึงพอใจ (Attitude Statement) จะประกอบไปด้วยข้อคำถามโดยทำหน้าที่เป็นตัวเร้า ให้บุคคลแสดงความคิดเห็น ความรู้สึกออกมา การวัดความพึงพอใจจะได้ผลที่ถูกต้องและเชื่อถือได้มากนักน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับคุณภาพของข้อความที่ใช้ถาม การเขียนข้อความเพื่อวัดความพึงพอใจ

การวัดความพึงพอใจ สรุปได้ว่า“ความพึงพอใจ” เป็นการแสดงความรู้สึกดีใจยินดีของเฉพาะบุคคลในการตอบสนองความต้องการในส่วนที่ขาดหายไป ซึ่งเป็นผลมาจากปัจจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง โดยปัจจัยเหล่านั้นสามารถสนองความต้องการของบุคคลทั้งร่างกายและจิตใจได้อย่างเหมาะสม และเป็นการแสดงออกทางพฤติกรรมของบุคคลที่จะเลือกปฏิบัติในกิจกรรมนั้น ๆ

(๒) ความพึงพอใจของนิสิตที่มีต่อการเรียนการสอนแบบใช้ปัญหาเป็นฐาน (Problem-Based Learning /PBL) ด้านการประเมินอาจารย์ผู้สอน พบว่า นิสิตที่เรียนด้วยการจัดแผนทางการเรียนรายวิชาภาษากับการสื่อสารที่จัดการเรียนรู้แบบใช้ปัญหาเป็นฐาน ด้านการประเมินอาจารย์ผู้สอน อยู่ในระดับพึงพอใจมาก ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ สมยศ นาวิการ^๔ ได้ให้แนวคิดว่าการดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอนนั้น ความพึงพอใจเป็นสิ่งสำคัญที่จะกระตุ้นให้ผู้เรียนทำงานที่ได้รับมอบหมาย หรือต้องการปฏิบัติกิจกรรมให้บรรลุผลตามวัตถุประสงค์ ครูผู้สอนซึ่งในสภาพปัจจุบันเป็นเพียงผู้อำนวยความสะดวก หรือให้คำแนะนำปรึกษา จึงต้องคำนึงถึงความพึงพอใจในการเรียน การทำให้ผู้เรียนเกิดความพึงพอใจในการเรียน หรือการปฏิบัติงาน มีแนวคิดพื้นฐานที่ต่างกัน ๒ ลักษณะ ดังนี้

^๔สมยศ นาวิการ, **การบริหาร**, (กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์กรุงสยามการพิมพ์, ๒๕๒๕), หน้า ๑๕๕.

๑. ความพึงพอใจนำไปสู่การปฏิบัติงานการตอบสนองความต้องการของผู้ปฏิบัติงาน จนเกิดความพึงพอใจจะทำให้เกิดแรงจูงใจในการเพิ่มประสิทธิภาพการทำงานที่สูงกว่าผู้ที่ไม่ได้ รับการตอบสนองจากแนวคิดนี้ครูผู้สอน ที่ต้องการให้กิจกรรมการเรียนรู้บรรลุผลสำเร็จ จึงต้อง คำนึงถึงการจัดบรรยากาศและสถานการณ์ รวมทั้งสื่อ อุปกรณ์การเรียนการสอนที่เอื้ออำนวยต่อ การเรียนรู้ เพื่อตอบสนองความพึงพอใจของผู้เรียน ให้มีแรงจูงใจในการทำ กิจกรรมจนบรรลุตาม วัตถุประสงค์ของหลักสูตร

๒. ผลของการปฏิบัติงานนำไปสู่ความพึงพอใจความสัมพันธ์ระหว่างความพึงพอใจ และผลการปฏิบัติงานจะถูกเชื่อมโยงด้วยปัจจัยอื่นๆ ผลการปฏิบัติงานที่ดีจะนำไปสู่ผลตอบแทน ที่เหมาะสม ซึ่งในที่สุดจะนำไปสู่การตอบสนองความพึงพอใจ ผลการปฏิบัติงานย่อมได้รับการ ตอบสนองในรูปของรางวัล หรือผลตอบแทนซึ่งแบ่งออกเป็น ผลตอบแทนภายใน (intrinsic rewards) และผลตอบแทนภายนอก (extrinsic rewards) โดยผ่านการรับรู้ เกี่ยวกับความยุติธรรม ของผลตอบแทน ซึ่งเป็นตัวบ่งชี้ ปริมาณของผลตอบแทนที่ผู้ปฏิบัติงานที่ได้รับ นั่นคือ ความพึงพอใจในงานของผู้ปฏิบัติงานจะถูกกำหนดโดยความแตกต่างระหว่างผลตอบแทนที่เกิดขึ้นจริง และการรับรู้เรื่องเกี่ยวกับความยุติธรรมของผลตอบแทนที่รับรู้แล้ว ความพึงพอใจย่อมเกิดขึ้น

แนวคิดเกี่ยวกับความพึงพอใจดังกล่าว สรุปได้ว่าการปฏิบัติงานใดๆ ก็ตาม ผู้ปฏิบัติงานจะเกิดความพึงพอใจต่อการทำงานมากหรือน้อย ขึ้นอยู่กับสิ่งจูงใจในการทำงาน การ สร้างสิ่งจูงใจหรือแรงกระตุ้นให้เกิดกับผู้ปฏิบัติงานเป็นสิ่งจำเป็นเพื่อให้การปฏิบัติงานเป็นไปตาม วัตถุประสงค์ที่วางไว้ ในการดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอนรายวิชาภาษากับการสื่อสารที่จัดการ เรียนรู้แบบใช้ปัญหาเป็นฐาน การที่ผู้เรียนจะเกิดความพึงพอใจในการเรียนนั้น ผู้เรียนต้องมี แรงจูงใจที่จะอยากเรียน ซึ่งผู้สอนต้องคำนึงถึงสิ่งที่ก่อให้เกิดแรงจูงใจหลายๆ ด้าน เช่น การจัด บรรยากาศ สถานการณ์ เทคนิคการสอนที่ดี ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการวางแผนตามความต้องการ เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีปฏิสัมพันธ์กัน การยกย่องชมเชย การให้รางวัล ให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึก ภาคภูมิใจ ในความสำเร็จ ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดี จะทำให้ผู้เรียน มีความพึงพอใจใน การเรียน

๕.๓ ข้อเสนอแนะ

๕.๓.๑ ข้อเสนอแนะในการนำผลมาใช้ประโยชน์

๑) อาจารย์ผู้สอนรายวิชาภาษากับการสื่อสาร ชั้นปีที่ ๑ สามารถนำแผนการเรียนรู้ โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน (PBL) ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปใช้จัดกิจกรรมการเรียนรู้ได้ เนื่องจากเป็นแผนการ

จัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ มีขั้นตอนการสร้างอย่างเป็นระบบ ผ่านการตรวจสอบคุณภาพโดยผู้เชี่ยวชาญ เป็นแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ส่งเสริมการพัฒนาความรู้ ความคิด และทักษะการแก้ปัญหาด้วยตนเองของผู้เรียน อีกทั้งยังช่วยในการจัดการเรียนรู้รายวิชาภาษา กับ การสื่อสาร ทำให้ผู้เรียนได้ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน โดยผู้ที่จะนำไปใช้จะต้องศึกษาแนวคิด หลักการ ขั้นตอนวิธีการจัดกิจกรรมและจัดกิจกรรมให้สอดคล้องเหมาะสมกับผู้เรียน

๒) การจัดการเรียนรู้ โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน (PBL) ควรจัดบรรยากาศการเรียนรู้ที่เอื้อต่อการค้นหาความรู้และความต้องการของผู้เรียน เช่น การเตรียมสื่อประกอบที่เหมาะสม การจัดกลุ่ม การจัดที่นั่ง การนำเสนอผลงานและระยะเวลาที่จัดกิจกรรม เป็นต้น

๓) อาจารย์ผู้สอนที่จะนำรูปแบบการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน (PBL) ไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียนควรศึกษารูปแบบ ขั้นตอน ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้ชัดเจน ก่อนรวมทั้งพิจารณาความเหมาะสมของเวลา เนื้อหา สื่อการเรียนรู้ แหล่งการเรียนรู้ ว่ามีความสอดคล้องกับการสอนตามรูปแบบการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน (PBL) มากน้อยเพียงไรและจะสามารถบูรณาการให้เข้ากับเนื้อหาวิชาใดได้อีกบ้าง เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ

๕.๓.๒ ข้อเสนอแนะในการวิจัยต่อไป

๑) ควรมีการทำวิจัยในลักษณะเดียวกัน โดยใช้เนื้อหาสาระอื่นๆ ในวิชาภาษากับการสื่อสารหรือในระดับชั้นอื่น ๆ

๒) ควรมีการประเมินนิสิตที่มีต่อการเรียนการสอนรายวิชาภาษากับการสื่อสารของผู้เรียนที่เรียนโดยใช้ปัญหาเป็นฐานในการเรียนการสอนในระดับชั้นอื่นๆ

๓) ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบผลการเรียนรู้ของผู้เรียนทั้งกลุ่มเก่ง กลุ่มปานกลาง และกลุ่มอ่อน ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน (PBL) เพื่อศึกษาความก้าวหน้าของผลการเรียนรู้